

O rahlatega jagra.

An jagar je vedno jagal. Mati je bila manj huda, ker mu je mogla
psuščati jesti. Tato reče: „Da bi ^{pu} jagal amir obuli lajfor, dokle se ankerst
jako ne vstrašis! Ijes njega ni več nikraj narahaj, xminom hoir po sveti.
Ankerst privede par goug, kjer so trije rovbarji obešeni viseli. On
jih lepo delj sname, pa bene anega pod glavo, dva tik sebe od sako
stran, da bi malo pociinil. No se malo segrejejo, začnejo smrdeti. Jager
enega viudre rekoč: „Kaj je vidi i smrdi? Sta se ni ne anemi. Ravno
tako naredi a drugim i tretjim. Ta pa veli: Pusti ^{nas} me, pusti, ne tolči
^{nas} me, ti bomo nekaj povedali. Jager veli: Jako dobro, naj bo. Sta
račne: Mi smo bili anemi fajmeisteri novce vtrali, zato smo obešani.
Ti jih lahko dobiš. Tam blizu faroia je denar v leskarem grmi pod
skoljo, povna krugla, na vrhu je pa stola. Ti to vse vidiš, pa resi
narahaj i vse munda, samo stolo poveri zase, ti bi se veljala (in vürfta dis
nisk drinje).

Drugi rovbar mu pove: Vunem faroia ^(varoti) si imajo vori, sedem
viur hodijo deleč punjo, pa so tako lebasti, vele ondi blizu v anem grmi,
ko li ano skulj vstignil, pa li voda tekla, lep, dober studenec.

Pervi pa veli: Vunem grair ^(varoti, mestu) je ana gospa bolna,
si dohtarji jo vtravijo, pa je nebeden ne more ozdraviti. Ti jo lahko
ozdraviš: samo pei arisiv hiri, pa boi hodona leži, pa boš našel
sabo, pa jo razparaj i našel boš kajstijo noter. To raj gospi praviš
i vele bo ozdravela.

No so mu vse povedali, veli eden: ^a Kdaj ^k naj spet narahaj
obeši? On stori, pa k gre ondi, kot mu je prvi naročil i res najde
skulj i novce i stolo na vrhu. Stolo bene v torbo, novce vete faj-
meisteri. Fajmeister veli: Kaj si pa ti vrag rastal? On veli: Da ⁿ reče
nič, nek samo vori ves ^(vsi) parostim, ker sem jako sičn. „Oj vragi
moj! mi je, sedem viur hodimo deleč punjo, a vna ti damo vna.“

On se pa kasneje rekoč: Evi ^{ve} be^{ne}, vora je blizu. Se kopajte
vele čer sredi faroia jarek, do bo voda po njem tekla.

Sjedi so se zylecovali, kaj to delajo. Kopsar velijo: Bo voda to
tekla, jarek je izkopan. „No kje ti je vora?“ Onraj on gre, pa
vsiigne skulj i vora matom začne teči ven i vori je dosti pakele,
da je se ^(vse = vraga) mlela.

Po noči je spal v an osteriji. Tam privede an gospud iz
faroia, ker so čuli, de je se an ^{an} anobelnik, ter veli, da je njegva
gospa bolna, pa da je vsi dohtarji ne morejo ozdraviti, da ako
bi on mogel kaj pomagati. „O jako lahko se to pomore“ i gre a
njimi v hris. Onraj vse izgrene ven iz cimra, ki jo gospa ležala
pa veli, da mi naj an liet dajo. Kaj vstriga pec iz res najde sabo
kot je bilo rečeno. Rapsara jo ter da kajstijo praviš gospi i ona je
matom ozdravela, se vsela na prosteh, i ter prosila jesti. Onrajali so
mu denarjen i vsega, ali ni maral nanj, ampak gre po sveti (i
ker ni mogel nikar dolgo obistati) i privede tako pod večer do anega
grava, kjer so se vsi proči faljali. On pravi: „Tam pa greste vsi
i gospe i deca i dekle i klapci i vsi?“ Eden mu pove, da v gravi stoji,

On pa veli: "Ja se nič ne bojim; dajte mi piti i jesti, ja li videl koga je."
Ondaj gospodar veli: "Daj mi kolcu (kolcel) vina i mesa, kakovega če!"

Lovec se v hišnji vsede, pa lepo kuha i peče i pije. Kovaj se
kacnejo vrvavati poleg njega vsil brez glave - gospoda i jare: (so lihi
vre - bug nesvari - sami vrage pa dihi). Oni so se sereči po cimrit,
so poseli okuli mi i so se spilali. Teda se je napil, veli sam jacer
seli: "Hej, hej, k' li ja v tui sel! ano evancigo jnam, morbet
dobim. Gre v sobo, pa več vrie evancigo m^{aj} nje. Oni ne velijo
nič, nek ga pestijo vmes. On res voli; več je jemel pač k'p evancig
pred sabo. Oni se več spogledajo, - li li ga?"

On pa več štolo potegre iz torbe, pa sveti keris bo si i ex
k'p - a ondaj uni na vse strani, kateri je bel, mogel, da so ves & vid
raztrgali.

Gre v drugi cimer. Oni spilajo s tolarji. Čanega jemam
li li sel ja k' njem? Kovajia v'lja i boane tolar maj nje i voli spek
pač k'p tolarjen. Spogledavajo se - li li ga? - On več štolo iz
torbe pa meti keris bo si i ex k'p. Hej uni na vse vetre ven, kaj je
k'v'v bel, mogel.

Gre v tretjo sobo. Oni igrajo aa cekine. Čan cetan jemam;
morbet dobim, pa ga boane maj nje i voli pač k'p semih solih
cekinov. Vragi i dihi se spogledajo - li li ga? - On več štolo
iz torbe pa meti bo si keris i i ex k'p i vrage nje na vse strani,
kaj je kateri mogel uteti. Grad je bil zdej več raztrgan, vse stene
so bile predeplane.

Terko on zdej čaka jutra, da li bo naprej sel, ker je bil saklet.
V jutro več besno pridejo n'raj gospoda i vidjo, da je grad ves raztr-
gan. Hej ga več ni činega, si mislijo. On jim groz napr^{ti} pa veli:
"Zarajer imate došti, da grad se vidate spek. Premite koliko morete
zidanjev, da bo do osem dni gotovo, ja bom na likof pršel; zdej
pa ne morem t' ostati, morem naprej. Oni so ga prosili, da ne
saxtane. Pričeno vele zidati i glih f'rtlek so bili, ko on spek pri-
se. Napravijo velike gostji. On kelnar je bil monca, da si i zidali,
kako li ga proevšali, da li lovec ondi ostal.

Ker jevi vsem pernesejo odkrite šalice, samo lovec pokriva. On
veli: "Kakaj je pa moja pokriva? Le odkrite tako od sebe; on paravne
prokeron i vru bela goloba mu prhnetu p'v vrat. On se vstrani, da
vele nat' tla pade - prav v omevljavicet. Zvej ga hitro ribljejo
i močijo, v'kle p'vde k' seli. Stem so ga rešili, ker je bil tako saklet,
da ne bo tako dolgo miru imel, v'kle se ne bo vstranil.

Zvej lom pa per "des", veli lovec. I potle so iše s štirimi konji
poslali po oieta i mater njegovo, ki so ondi lepo živeli.

Pa to je bilo - pristavi pripovedovalec - v starem Testamenti;
prej se je vse zgodilo, kako je bil rekel. Kristus je vse prenavedil,
da zdej Bug vele ne vopesti, kar k'v'v reče.